

Galerija ženskih žrtev

Delo, KUMERDEJ Mojca, 14.09.2005

Plesna predstava *Galerija mrtvih žensk*, ki jo avtorsko podpisuje tandem Maja Delak in Mala Kline, idejno izhaja iz Müllerjevega dramskega besedila *Hamletmachine*, zlasti iz njegovega osrednjega dela. Predstava, tako je zapisano v spremnem tekstu, je zasnovana kot »dialog z besedilom in izpostavlja vprašanje trojstva fikcija-teror-politika, na ravni forme pa preiskuje možnosti človeškega odziva nanj«. Na preišljeno in večinoma diskretno osvetljenem, temačnem prizorišču (oblikovanje svetlobe Jaka Šimenc), ki ga naseljuje prav tako mrakobna elektronska zvočnost (Hanna Preus), se v prvem delu pet plesalk in plesalca postavlja v statične poze z rokami, prekrižanimi na prsih, in se z discipliniranimi, negibnimi telesi uklanja dekorativni zahtevi pogleda drugega. V nadaljevanju se plesalčevo telo – telo, ki je po Bataillu eksces na sebi, in kar skozi telesni tremor uprizori Mala Kline – začne nalamljati in razpadati v gibalno in glasovno neartikuliran kaos, ki se v nadaljevanju poskuša disciplinirati. Dolga sekvenca, v kateri ženske odigrajo fantazmatske podobe lascivnih zapeljivk, se razvije v drzen in dobro izveden solo Irene Tomažin, ki se mačje odplazi med publiko, medtem ko se njeno gibanje in popevanje razvije v histerično kričanje. Na začetku vzpostavljen odnos telesa v odnosu do terorja pogleda pa se v nadaljevanju zoži na vojno spolov in ženske – od rahlo zmedenih in negotovih izgubljenk do seskualiziranih žensk pajkovk, kar v zanimivi sekvenci na tleh odpleše Maja Delak – tako preprosto postanejo žrtve moških zapeljivcev. Drugi del predstave, zlasti njena predolga zadnja sekvenca, v kateri eden od dveh plesalcev, Matej Kežar, pobere ležeča telesa, jih naloži na kup, sede nanj in si prižge cigareto, izpade predvidljivo in stereotipno. In medtem ko so ženski liki skozi celotno predstavo izpostavljeni in dobro razviti, sta premalo osmišljena moška lika, ki učinkujeta predvsem kot vsebinski privesek v izpeljavi »ženske zgodbe«. Koreografske kombinacije, ki sunkovito posegajo v statične poze, so gibalno domiselne in dobro izvedene, vendar pa skoraj uro četrta dolga *Galerija mrtvih žensk* z zelo upočasnjenim ritmom zlasti zaradi predvidljivih momentov učinkuje predolgo.